

Fran Albrecht:

V poletni dan.

Bog je poljubil to plodno ravan.
Tisoč skrivnosti je v nji zabrstelo,
tisoč življenj se je tajno spočelo —
pojdi z menoj, ki me ljubiš, v soparni ta dan!

Jaz sem v življenje obudil tvoj mrtvi sen:
Globlje so tvoje oči zaslutile,
ko so se z ustnic mojih napile
mojih spoznanj in hrepenenj.

Svet je globok in je zlat in zelen,
ti si edina — o, tiho kreniva,
da ne predrami speča se njiva,
kjer trudno od zlata klasje počiva.

Mladi ženi.

Na tvojih prsih rdeča roža vene
kot mokri sled krvi na beli židi,
o, iz srca! — in že oko zdaj vidi,
kar noč na noč se srcu razodene:

Ko gledam vas, molčeče, blede žene,
solzo, ki se pod svetlo solnce stidi,
mladost, molčečo svoj breznadni „pridi“ . . .
Le v srcu tvojem rdeča roža vene.

„Ljubljanski Zvon“ XXXIII. 1913. 9.

*O joj, o jej -
nedoči je to
razumel!*

33

*In ti ubogi
Pestovin
Gregorčičem*